

Posadka – šest prijateljev in pol

Miha na vrhu (FOTOGRAFIJE: OSEBNI ARHIV)

Brez nog in roke na vrhu Triglav

🎯 Marsikateremu planincu, ki je srečeval nevsakdanjo odpravo, so se orosile oči
🎯 Od ranega jutra do polnoči so nosili nahrbtnik s »posebno vrednostjo«

ŠKOFJA LOKA 🎯 **Miha Nardoni** iz Škofje Loke se je pred 31 leti rodil brez obeh nog in leve roke. Svojim prijateljem je februarja letos v šali omenil, da bo poskušal narediti vsaj potapljaški tečaj, če se mu že ne more uresničiti večna želja – vrh Triglava. A Miha v manj kot enem letu prijatelji, kakršnim ni para, niso pomagali uresničiti zgolj ene, temveč

la odprava Nesmo Miha gor: »Šest in pol nas je bilo.« Prijatelja so gor prinesli v nahrbtniku, ki ga je za prenos dragocenega, 40-kilogramskega tovora, priredil škofjeločan **Stane Kranjc**, eden od začetnikov slovenskega jadralnega padalstva, zmajarstva in podobnih zračnih vragolij. »Res je vrhunsko predelal nahrbtnik, zato je bila pot do vrha

iskreno prizna, da se še nekaj ur po pogledu, ki levo in desno od tebe razkriva zgolj strme stene, ni nehal tresti. Na enega tistih jesenskih dni, naravnost narejenih za planinarjenje, so Škofjeločani od doma krenili ob 4. uri. Ko se je tema umaknila, je bilo jutro

zejo v slovenske gore. Miha jih takole opiše: »Nekateri so bili brez čelad, drugi v supergah.«

»Planinci so nas pozdravljali s solzami v očeh, drugim so solze polzele po licih. Ustavljali so nas, nas objemali, fotografirali, sprševali, hvalili. Dva planinca s Hrvaškega smo srečali, ko sta že sestopala, a sta se vrnila na vrh, da bi se prepričala, ali smo osvojili Triglav. Tik pod vrhom smo srečali Ljubljanki in ena od njih je ganjeno jokala, ko smo se z njo zapletli v pogovor. Tudi slikali sta nas, a teh fotografij nismo nikoli dobili,« namignejo

Škofjeločani prek našega časopisa tja proti Ljubljani.

Sprva je dvomil

Danes je Miha vkup s prijatelji trdno prepričan, da je na Triglav ne mahnejo nikoli več. A v isti sapi vedno pozitivno naravnana družčina že načrtuje nove podvige: »Morda jo kmalu mahnejo na Blegoš, Ratitovec ali Grintovec.« Miha še doda, da mu gorski podvigi niso tuji, saj so ga, ko je bil še otrok, že odnesli na bližnje hribe in vzpetine: »Toda Triglav je bil moja večna želja. Osvojiti ga je bilo enkratno, nepozabno in neponovljivo.« In kako je imeti tako dobre in zanesljive prijatelje? Preden odgovori, Miha nekoliko pomolči, nato pa zbrano pove: »Če povem iskreno, sem sprva dvomil, da nam bo uspelo. Vedel sem, da brez močne volje, predvsem pa brez trdnega zaupanja ne bo šlo. Zaupanje smo začeli graditi že poleti, na potapljaškem tečaju, saj sem se moral že v vodi, bolj kot drugi začetniki, zanesti na Uroša in njegovega sina Nejca.« To misel Miha konča v slogu, za katerega se zdi, da se prijetne družine večno mladih fantov drži od jutra do večera: »Res, čisto fino je imeti takšne prijatelje. Sicer pa vedno pravim – lažje oni zavržejo mene kot pa jaz njih.«

Uroš Ovsenek in Miha Nardoni tik pod vrhom Triglava

ren od šesterice zanesljivih nosačev, in dodal: »Zame je bila pot z Miho na hrbtu izjemno velik izziv predvsem zato, ker mi je doktor **Klemen Ravnihar** pred enim letom v jeseniški bolnišnici operiral hrbtenico. Kot smo preverili s potjo na Triglav, me je zelo dobro popravil.« Med potjo je šopek vedno nasmejanih prijateljev naletel na različne odzive, med katerimi ni manjkalo ganljivih izjav. Srečali so tudi prijetno skupino štiridesetih planincev iz domačega mesta, ob kateri se je čisto vsem obraz raztegnil v nasmešek, a naleteli tudi na klasične prizore pohodnikov, ki le-

Tudi Maks Košenina si ga je oprtal.

Počitek na poti, ki je Mihi uresničila dolgoletne sanje.

kar obe (na videz povsem neuresničljivi) želji.

Večno mladi in močni

»Vedel sem, da je Triglav zame neosvojljiv, toda po tihem sem si vedno želel priti tja gor, kar sem prijateljem takrat tudi bleknil,« začne Miha Nardoni pripovedovati zgodbo, ki se je začela februarja in končala pred nekaj tedni na 2864 nadmorskih metrih. Pogovor v družbi, ki je – dobesedno – s skupnimi močmi osvojila Triglav, je sproščen, poln smeha in začinjen z veliko žlico črnega humorja. Slednji se iz sogovornikov, ki sami sebe imenujejo kar »večno mladi fantje«, usuje že ob vprašanju, koliko članov je šte-

udobna,« pohvali Miha. Kolegi pa med smehom pripomnijo: »Udobno? Zate že ...«

Brez napake

Nato se **Uroš** in njegov sin **Nejc Ovsenek**, **Maks Košenina**, **Anže Bertonec**, **Berto Rok Rant** in **Gašper Sever**, ki so si med večurno hojo kar nekajkrat podali nahrbtnik s prijateljem, povsem zresnijo: »Nositi namesto nahrbtnika človeka je velika odgovornost. Pravzaprav smo nosili nahrbtnik s posebno vrednostjo, ki nam ni dopuščal, da bi naredili napako.« Miha doda, da ga je bilo najbolj strah na grebenu: »Tam sem se še kako zavedal, da je moja usoda v nogah tistega, ki me nosi.« In nato

sprva sicer malce megleno, a kmalu se je pokazalo sonce, ki se je na nebu obdržalo do večera. Z Rudnega polja so se odpravili nekaj pred 6. jutranjo uro in nato prek Pokljuke, Vodnikovega doma in Planike vrh Triglava osvojili okoli 14. ure. Izčrpani, a srečni, ker so uresničili Mihovo dolgoletno željo, so se do avtomobilov vrnili okoli polnoči: »Naporno je bilo predvsem zato, ker smo pot zaključili v enem dnevu.«

Mimoidoči v solzah

»Do Planike je še šlo, nato pa se je začela odgovornost, ki smo si jo oprtati, povečevati,« je zadnji del vzpona opisal Uroš Ovsenek, najbolj zgo-

ŠPELA ANKLE